

Камбу ровъ. Ако не знаете какъ да му замотаете главата — никой не ще ви е кривъ.

Чакмакова. Едно се боя само: може да ме познае . . . Преди десетъ години . . . Та да не би . . .

Шайновъ (Убедително) Вие тогава бѣхте съ черна коса, сега е оксигирана, тъй хубаво златиста е! До колкото помня, тогава вие бѣхте тънка [като лилия, сега вече се оформирахте и сте сочна като ябълка.

Камбу ровъ. Я го гледай ти! Че ти си билъ цѣлъ поетъ, бе!

Шайновъ. Никаква поезия. Само истината. Госпожицата сега е съвсемъ друга. Дори смѣло мога да кажа: сега сте тъй интересна, че . . .

Камбу ровъ. Че бихъ се влюбилъ.

Шайновъ. Пъкъ и мжжътъ на тая възраст на каквато е Градевъ не може да помни физиономии.

Чакмакова. Не знамъ, но азъ се смущавамъ. (Звъни се).

Шайновъ. Той е . . . Ний ще го посрещнемъ и ще бждете сами.

(Шайновъ и Камбу ровъ излизать)

Чачмакова. (Става, пристѣпва неспокойно и набърже начервява, устни, слага пудра и се оглежда).

(Влиза Градевъ).

Чакмакова. (Се покланя, засмяно, препоръчва се). Чакмакова.

Градевъ. (Кланяйки се). Отъ где сте, госпожице Чакмакова?